

PRILOG
ЪВІГОС

Sjećanje na Ljubinku Jambrek

Murtino, 1961. – Zagreb, 2014.

Biblijski institut tuguje radi velikog gubitka uslijed smrti sestre Ljubinke Jambrek, supruge Stanka Jambreka, dekana Instituta i glavnog urednika Evandeoskog teološkog časopisa *Kairos*. Ljubinka je iz pozadine djelovala kao moćna snaga i podrška životu na Institutu. Njezina služba poticala je i pružala duhovnu potporu radu naše institucije.

Naša sestra je rođena 1. veljače 1961. godine u selu Murtino u Makedoniji. Njezini roditelji Zorka i Mihail Palankov bili su članovi Evandeosko-metodističke crkve. Odgojili su Ljubinku i njezine četiri sestre u kršćanskom ozračju neposrednog služenja potrebitima. Ljubinka je predano sudjelovala u radu svoje lokalne crkve. Iako je već od 1975. godine služila u crkvi u radu s djecom, susrela je Isusa kao svog spasitelja tek tri godine kasnije. U razdoblju od 1979. do 1982. godine vodila je službu za mlade i poučavala u nedjeljnoj školi u crkvi u Murtinom.

Završila je srednju građevinsku tehničku školu, iako je već od malena voljela književnost i jezike. 1980-1981. studirala je filologiju i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Skopju, no zbog majčine bolesti bila je prisiljena prekinuti studij, nakon čega se vratila u Murtino. No već u jesen 1982. započela je studij Biblijske teologije na Evandeosko biblijskom institutu u Beču. Završila je studij 1985. godine, a diplomu je primila godinu dana kasnije.

Tijekom studija u Beču čvrsto je odlučila posvetiti se radu u Božjem kraljevstvu. Nakon što je postigla akademski status, vratila se u Murtino. Tijekom 1986. godine okupljala je mlade iz tri lokalne crkve, održavala savjetovanja i poučavala biblijsko učenje. Zbog uspješnog rada s mladima postala je pomoćnica pastora Evandeosko-metodističke Crkve u Murtinom i Strumici. No njezina služba nije se ograničila samo na mlade, već je redovno posjećivala stare i nemoćne u Murtinom i Strumici, ohrabrujući i druge da slijede njezin primjer.

Na misijskoj konferenciji u Utrechtu u Nizozemskoj 1988. godine upoznala je svog budućeg supruga Stanka. Stupili su u brak u svibnju 1989. godine kada se preselila u Zagreb gdje je Stanko služio kao pastor Evandeoske Crkve "Radosna vijest". Kao vjerna pomoćnica svog supruga neumorno je služila u Crkvi na različite načine, posebice potrebitima tijekom Domovinskog rata. Bila je vrlo praktična i neposredna, znala je kada i kako treba slušati druge, a kada im je potrebna neposredna pomoć ili savjet, ili pak upućivanje na Božju riječ.

Završila je niz kršćanskih obrazovnih programa, poput međunarodno pri-

znatih programa induktivnog proučavanja Biblije Precept Upon Precept u organizaciji Precept Ministries International (Chattanooga, SAD), kao i Turning Point tečajeva za biblijsko savjetovanje i rad s ovisnicima u organizaciji Teen Challenge International. U razdoblju od 1992. do 1994. godine studirala je na posljediplomskom studiju kršćanskog savjetovanja na Evanđeoskom teološkom fakultetu. Ponovno je bila prisiljena prekinuti studij, ovaj put radi rođenja kćeri. Poslije je nastavila svoj studij u okviru programa biblijskog savjetovanja na New Covenant International University (SAD) gdje je 2001. godine magistrirala pastoralno savjetovanje.

Voljela je slaviti Boga. Još od djetinjstva uvježbavala je svoj glas, često pjevajući kod kuće. Sa sestrama Lenkom i Nadom vodila je crkvenu službu slavljenja Boga u crkvi. Kad se udala i doselila u Zagreb, posvetila je život suprugu i obitelji, te radu u Crkvi. Njihov dom često je odzvanjao njezinim glasom i pjesmom slavljenja.

Voljela je moliti. Molila je inspirirana Božjom riječi, osobnim potrebama i potrebama svoje obitelji, potrebama lokalne Crkve i drugih ljudi. Redovito je molila za duhovne radnike, posebice one koji su nosili suviše težak teret svoje službe. Znala je razaznati i razumjeti njihove probleme i opterećenja. Voljela ih je ohrabrivati i poticati na ustrajnost. Tijekom cijelog razdoblja braka bila je molitvena zastupnica i postojana podrška svom suprugu Stanku u njegovoj pastoralnoj, predavačkoj i spisateljskoj službi. Vjerno je pred Bogom zastupala svoju djecu Daniela, Kristinu i Ivana. Godinama je postojano molila tražeći od Boga da odabere, oblikuje i pripremi posebnu djevojku, kršćansku vjernicu, za buduću suprugu sina Daniela. Isto je činila i za Ivana. Molila je i za Kristinu tražeći od Boga izvrsnog, vjernog mladića koji će zajedno s Kristinom predano služiti u Božjem kraljevstvu. Djeca su svakodnevno bila u njezinim molitvama.

Voljela je izučavati Božju riječ. Svakog jutra prvo je čitala Bibliju i molila, pa tek onda obavljala druge poslove. Kad bi se iznimno dogodilo da nešto treba obaviti prije čitanja Biblije i molitve, bila bi nervozna i s nestrpljenjem bi čekala vrijeme da se tog dana može posvetiti čitanju i molitvi. Njezine Biblije ispunjene su podcrtanim tekstovima i strelicama koje ukazuju na pojedine retke kojima joj je Bog govorio tijekom čitanja Biblije i promišljanja nad pročitanim tekstovima.

Voljela je učiti i koristiti strane jezike. Uz svoj materinji makedonski jezik koristila se hrvatskim, engleskim i ruskim jezikom. Tijekom osnovnog i srednjeg obrazovanja, te jednogodišnjeg studija filologije i komparativne književnosti, učila je ruski jezik. Na studiju u Evanđeoskom biblijskom institutu u Beču savladala je osnove njemačkog jezika, a tečno je govorila engleski i hrvatski jezik. Većina predavanja na tom institutu održavala su se naime na tim jezicima. Znanje hrvatskog jezika utvrdila je živeći u Zagrebu, a engleski jezik usavršila je kroz život i studij u Sjedinjenim Američkim Državama.

Voljela je pisati. Njezina pisma na hrvatskom i engleskom jeziku bila su dugačka, slikovita i detaljna. Objavila je i desetak autorskih članaka na hrvatskom jeziku.

Voljela je prevodilaštvo. Tijekom 1988. prevela je jednu od knjiga A. W. Tozera, s engleskog na makedonski jezik. Od 1989. do 1993. godine prevela je niz kršćanskih filmova i video zapisa za djecu s engleskog na hrvatski jezik. Među njima su *The Challenger and the Champion*, *For Jenny with Love*, *The Gospel of John*, *Shiokari prijelaz*, *Super Book* i *Joni*. Za svog boravka u Sjedinjenim Američkim Državama (1993-1994) započela je prevoditi nekoliko djela s engleskog na hrvatski jezik. Po povratku iz SAD-a djelomice se posvetila prevodilaštvu. Prevela je dvadeset tri knjige s engleskog na hrvatski jezik, pet značajnih povijesnih dokumenata, kao i više od stotinu stručnih i znanstvenih članaka. U časopisu *Duhovno vrelo* obavljala je zadatak prevoditeljice s engleskog na hrvatski jezik, od samog osnutka časopisa pa sve do svoje smrti. U časopisu *Kairos*, od njegova utemeljenja 2007. godine, prevodila je znanstvene i stručne članke za izdanja na hrvatskom i engleskom jeziku. Također, uspješno je vršila završnu korekturu tekstova za oba izdanja. Uredništvo časopisa *Kairos* posebno žali zbog gubitka svoje suradnice koja je širom Hrvatske bila poznata po kvalitetnom, dosljednom i brzom simultanom prevođenju konferencijskih govornika i propovjednika evanđelja.

Voljela je poučavati i savjetovati ljude. U biblijskim školama koje je Bogoslovni institut iz Zagreba organizirao u Zagrebu, Rijeci i Osijeku, predavala je kolegije iz biblijskog savjetovanja, odgoja djece u kršćanskom ozračju, bračnog i obiteljskog življenja. Zajedno sa suprugom, predavala je i poučavala na brojnim kršćanskim konferencijama i kampovima u zemlji i inozemstvu.

Voljela je poučavati i odgajati djecu. Već je kao mlada djevojka pomagala u Crkvi u radu s djecom, a kad je završila studij teologije i preselila u Zagreb, rad s djecom nastavila je s još više znanja, žara i osobnog predanja.

Voljela je praktično služiti i blagoslivljati ljude. Nekad je danima razmišljala kako da pojedinu osobu ili obitelj blagoslovi, ohrabri i potakne na bliže zajedništvo s Bogom. Njezino blagoslivljanje bilo je sazdano od riječi i djela što se navode u Pismu, te jela i kolača koje je s velikom ljubavlju i pažnjom pripremala za svaku prigodu.

Iznad svega, Ljubinka je ljubila svoju obitelj i vjerno im služila, no ta je ljubav izrasla iz ljubavi i vjere u Isusa Krista. Njezina ljubav i vjera u Isusa Krista povelile su je na put nesebičnog služenja, koje će uvelike nedostajati i služiti kao primjer koji vrijedi slijediti.

Thomas Sibley, ravnatelj Biblijskog instituta